

Foredrag af Bruno Gröning, München, 26. oktober 1950

"Jeg ved, at det allerede er rigtigt, jeg ved, at det allerede er godt ..."

Henvisning:

Dette er afskrift af det stenografisk protokollerede foredrag, som Bruno Gröning holdt i heilpraktiker Eugen Enderlings praksis i München den 26. oktober 1950.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originalstemme, kan bestilles under følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, München, 26. oktober 1950

"Jeg ved, at det allerede er rigtigt, jeg ved, at det allerede er godt ..."

Gröning lader enkelte helsesøgende fortælle sig om deres sjælelige lidelse.

Bruno Gröning: Jeg ved, at det allerede er rigtigt, jeg ved, at det allerede er godt, når mennesker engang kan udøse deres hjerte. Hvor dejligt det er, når mennesker har fundet sammen, for at supplere hinanden, at støtte hinanden, for i det hele taget at dele deres lidelser. For jeg siger som før: Delt smerte er halv smerte. Hvor er det dog godt, når et menneske har fundet et andet menneske, hos hvem det helt frit, helt utvungent, kan udøse sit hjerte.

Lad os tage to mennesker, et ægtepar. Manden kommer forbitret hjem, han har bekymringer, han har haft ærgrelser. Han kan ikke komme fri af disse bekymringer, disse ærgrelser, man har givet ham, og så siger konen: Hvordan har du det?, og hun spørger, til hun kunne få ham til at sige: Sådan og sådan var det. Hvis kvinden nu er slet, hvis hun ikke viser nogen forståelse her, så gør hun tilmed manden bange. Men hvis det er en kvinde, der er som hun skal være, så siger hun: Vær ikke bekymret, jeg er jo hos dig, og det kommer vi snart over, folk kan sige og gøre, hvad de vil, vi to er jo sammen. Nu er det lige meget, om det er to forskellige køn, eller om det er samme køn. Men sådan er det nu

Engang, når et menneske ikke kan tømme sit hjerte, når han ikke sjæleligt kan befri sig.

Jeg fortæller jer ikke noget nyt. Allerede da jeg var en lille knægt – ikke at jeg fortæller jer eventyr, nej – som lille knægt syntes jeg, det var lidt mærkeligt, at så voksne mennesker, også ægtepar osv., spurgte den lille Bruno til råds, idet de havde tømt deres hjerte, fortalt hvad der plagede dem, hvad de bekymrede sig om, og her har jeg vist dem en vej, og jeg har ikke fortalt det videre til nogen anden. Egentlig, det første, at jeg undrede mig over, at så voksne mennesker kunne være så barnlige, og spørge et lille barn til råds, de er jo meget ældre end jeg, tænkte jeg altid. Men de havde brug for et menneske, for at kunne lette sig for alle bekymringerne, kunne befri sig for dem. Det jeg allerede tidligere har gjort, det gør jeg stadigvæk. Derfor synes jeg også, det er rigtigt og på sin plads, at jeg i dag hører noget fra jer, fordi tiden tillader det. Ikke for at presse, nej, men hvis De er tynget af en eller anden

bekymring, så beder jeg Dem om at lette deres hjerte her. For jeg ved, at når De sjæleligt ikke kunne befri Dem for noget, så kan De heller ikke blive glad og rask. Det er jeg klar over. Og derfor, De behøver jo ikke at beskrive alt, men når et eller andet trykker et menneske, så sig det til mig, tal til mig som menneske til menneske.

En mand melder sig: Det trykker mig, at jeg allerede et helt år ikke har kunnet arbejde.

Bruno Gröning: Og De vil gerne arbejde?

Mand: Jeg vil gerne arbejde.

Bruno Gröning: Og i et helt år har De beskæftiget Dem med det, fordi De blev forhindret på grund af sygdom. Her er det sådan at forstå, at dette menneskebarn er ked af, at han ikke mere kan klare at mætte og gøre andre mennesker glade. Han skammer sig også over, at han ikke mere kan det, ikke mere må. For De er ikke mere tilfreds med at leve sådan,

Mand: Nej.

Bruno Gröning: ... at lade sig forsørge af andre mennesker. Men fordi dette menneske beskæftiger sig med det, kan han jo ikke blive befriet for sin lidelse. Han lægger sig fast på den derinde. Han tænker gang på gang på det. Men nu må der findes en vej. Vejen er der, at jeg siger: Læg byrden fra Dem! Jeg må jo ikke tale om helbredelse, det behøver jeg heller ikke. Men tænkt ikke på den, idet De siger: Jeg ville så gerne, jeg ville så gerne, men jeg kan ikke. Netop sådan: Jeg må se, jeg må høre Gröning. Han indstiller sig på det, og til det egentlige, det han behøver, kommer han så aldrig. Nej, jeg går her og henter det, jeg har brug for. Nøjagtigst ligesom: Jeg går til købmanden. Om det er chefen, eller det er en ung sælger eller et ungt menneskebarn, der først står i lære, er jo ligegyldigt. Hovedsagen er, at jeg får den vare, jeg har brug for. Og bekymringerne som De har haft, må De lægge fra Dem. De vil aldrig blive fri, aldrig kunne blive rask, når De altid har den i det lille hoved. Er De gift?

Mand: Ja.

Bruno Gröning: Hvor er Deres kone?

Mand: Hjemme.

Bruno Gröning: De køber jo noget, det vil sige, at De retmæssigt erhverver Dem det. Når De har forstået alt dette, får De det, De er kommet efter. Og når De kommer hjem, siger De: Mutter, ser du, var jeg blot gået tidligere derhen, du kunne jo ikke befri mig for det. Tværtimod, hun har mange gange knurret, og det er dét, der trykker Dem. De siger til Dem selv, jeg er mand, skulle jo arbejde, ærgerrigheden har De. – Sygdommen skal forsvinde, og nu skal det nye herind. Tænk ikke på det ydre, men tænk på det indre, og glem heller ikke sjælen.

En kvinde melder sig: Jeg har mistet min eneste søn, og forrige år døde min mand. Og jeg er enig, og kan ikke se. Hvad kan jeg gøre mod det?

Bruno Gröning: Må jeg som menneske spørge Dem, hvordan De blev blind? Hvornår kom det, levede Deres mand da endnu?

Kvinde: Ja, han levede endnu.

Bruno Gröning: Da havde De det allerede, da bemærkede De det. Og så kom dødsfaldet.

Kvinde: Min søn faldt i 1943, og min mand døde forrige år. Synet mistede jeg i juli 1947.

Bruno Gröning: Og ligesom De har græmmet Dem over Deres søn, da han var faldet, tyngede det Dem mere og mere, og lidt efter lidt svigtede synet, til De havde klaret det. Bag ved Dem har jeg to menneskebørn siddende, der også er blinde. Det ser De heller ikke på dem. Der spiller det også en rolle, familielivet, mange slette menneskers hadefuldhed, der har påvirket disse menneskebørn. Hvis jeg kunne klare at gøre disse mennesker livsglade igen, så ved jeg også ganske bestemt, at synet kan komme tilbage.

Hvad ved mennesket i det hele taget om, hvordan den slags opstår. Faktisk gennem en udpræget sjælelig lidelse. Ligesom moderen hele tiden brød mere og mere sammen, da hun havde mistet sin søn, hængede det synsnerven, så den ikke mere kunne arbejde, så at den grønne stær satte sig der. Og så har hun lidt efter lidt mistet synsevnen, og til syvende og sidst også mistet manden. Her siger jeg: Hjælp er nødvendig. Men hvem ser det, hvem føler det, fordi hvert menneske indtil nu altid er sig selv nærmest, har heller ikke spurgt, hvor det kommer fra. Jeg forhører mig hos Dem alle, og så vil De forstå, at alle Deres lidelser er kommet fra det sjælelige. Og her gælder kun ét, og det er det, jeg siger gang på gang, også her til den kære kvinde: Glem det dog! Det vil ikke sige Deres familie, ikke Deres søn, ikke Deres mand, kald ham ikke død, for jeg siger som tidligere: Han er ikke død, hans krop er stivnet, men sjælen og ånden er der, og derfor skal mennesker vogte sig for at sige om mennesker, hvor kroppen er skåret fra, hvor den ikke mere reagerer på noget. Men det egentlige, det indre, livet er jo gået i stå, og fordi det er forsvundet, må kroppen være død. Men derfor er man ikke berettiget til at kalde mennesket for død. Jeg siger som tidligere: Mange mennesker, der har måttet lade deres liv, om det nu er i krigen eller af det ene eller det andet, disse mennesker lever jo. De ved det ikke, De ser det ikke. Det er det usynlige, det er det åndelige. Så derfor er det i det hele taget muligt, åndeligt at påvirke et menneske. De kan det også selv, De vidste bare ikke, at De kan påvirke menneskene med hele Deres optræden. Og derfor, fordi mennesket ikke har vidst det – der findes mange gange mennesker blandt mennesker, som ikke er så tiltalende for den ene eller den anden – det er også allerede sket for Dem, at De sagde: Jeg kan ikke mere se det menneske, han er slet, hver gang han kommer i mit hus, bliver jeg ophidset, det giver sådan en uro og en krig. Jeg kunne nævne utallige mennesker, hvor en i Deres familiekreds, når han

kommer der, kun har stiftet kiv og strid, i Deres ægteskab, i Deres familieliv, i hele familiekredsen. Sådan findes der enkelte, som kun stifter ufred, når de dukker op her og der. Det er de dårlige udstrålinger det menneske har, som et godt eller endnu godt menneske, ikke kan tåle. Ligesom De ikke kan udholde en stank ved bordet, kan De ikke udholde disse udstrålinger. Mennesket stråler faktisk, blot vidste han det ikke. Og på den anden side er der mennesker, som er direkte behagelige og velgørende for én. Men gang på gang bliver mennesket bragt i uro, når sådan en dårlig ånd er i hans nærhed, som sender onde stråler.

Hvem har endnu noget på hjerte?

En mand melder sig: Jeg ved ikke, om det er tilladt at medinddrage min kone.

Bruno Gröning: Nej, jeg vil kun tale fra menneske til menneske. Når jeg siger Dem det sådan, så får De det jo allerede med for Deres familielykke.

For mig skal De ikke gøre propaganda. Men medbring til hele Deres familie og alle bekendte – syge er de jo næsten alle – en rigtig hjertelig hilsen. Jeg har jo nu talt for dem alle, derfor har jeg ladet det blive fastholdt skriftligt.

Og det, De har hørt her, skal andre mennesker kunne læse bagefter. Og når De hjemme så smukt kan gengive det, så går noget op for dem, for ethvert ondt menneske, har jo endnu en gnist af godt i sig. Derfor lader jeg ikke noget være uforsøgt, for også at bringe det onde menneske, hvis han endnu var ond, bringe på den gode vej.

En kvinde melder sig: Jeg lider ved andres sjælelige lidelse.

Bruno Gröning: Der er mennesker, som ikke kan tåle at se, når et eller andet menneske lider, når det sulter, når det fryser. De har et medlidende hjerte. Men også her må hvert menneske sige til sig selv: Når jeg ikke er så stærk, at jeg kan hjælpe, så må jeg opgive noget, jeg må ikke fordybe mig så meget i det. Et må jeg nu gøre, jeg må selv blive rask, jeg må selv være stærk, blive rig, netop på det gode, hvormed jeg kan hjælpe dette menneske. De kan ikke hjælpe ham, når De kun får medlidenhed, så lider De med, så lider De begge. Og når De begge er syge, så kan De ikke hjælpe nogen mere. Men De kan det, idet De slår ind på denne vej, idet De får så meget, lige meget af hvad, idet De siger: Det mangler den ene og den anden, hvordan kan jeg hjælpe, hvordan kan jeg stå andre bi med råd og dåd? Men først selv arbejde Dem frem. Som sygt menneske, kan jeg ikke hjælpe en anden syg. Da må jeg først selv være rask.

En mand (Christ) melder sig: Jeg har ødelagte familieforhold hjemme.

Bruno Gröning: Det kan fremkalde den største lidelse overhovedet. Mennesket føler sig ikke godt tilpas i sine nærmeste omgivelser, han finder ingen ro, han taber appetitten på mad, på hele livet, han bryder sammen. Mennesket bliver, fordi han endnu er et godt menneske, og fordi han har en fin fornemmelse for det, grebet ved sjælen, og følgelig må han gå elendigt til grunde, han bliver udslidt, så det ene organ

angriber det andet. Jeg vil forklare Dem det klart og tydeligt. Når et menneske er utilfreds, det vil sige, må være utilfreds, hvor han er tvunget til at leve blandt mennesker, der ikke er velvilligt indstillet mod ham, der er onde, mens han endnu er god, og den gode vilje hele tiden bliver trængt til side, mister han som det første appetitten på mad. Til sidst mærker han endog slet ingen sult. Den første skræk, går på maven hos mennesket. Organet svigter, nerverne begynder at angribe ånden, den bliver svag, viljeløs.

I går aftes mødte jeg en kvinde, der ville begå selvmord. Hun havde klaret meget, hun havde allerede alt, men havde alligevel intet livsmod mere, hun har ikke fortalt mig noget, måske i en alder af 40 år. Hun havde også haft smerter i de indre organer, de var forsvundet, men kvinden havde intet livsmod mere. I hele sit liv havde hun kun truffet mennesker, der havde gjort alt for at udsuge hende. Hun sagde: Hvad mere skal jeg gøre? Og i dag er hun igen livsglad, i dag takker hun Vorherre for, at hun ikke gik denne onde vej, at hun ikke har givet op. Så jeg siger som tidligere: Den som har fået livet givet, skal ikke fratage det. Men De som menneske, har ikke givet Dem selv livet. Og derfor ville det være uklogt, det er ondt, satanisk, når et menneske vover at fratage sig livet.

Jeg er også selv kommet dertil, ikke at jeg var livstræt, nej, men at jeg engang har fornemmet noget – og det vil jeg også ganske kort beskrive for Dem. De har engang læst et lille blad, hvor der var en håndskrevet skrivelse fra mig: "Grönings selvmord." Jeg behøver ikke at aflægge Dem regnskab for det. Men det var den tredje gang, hvor jeg ikke har ladet noget være uforsøgt. Hvis det så ikke svarer til kendsgerningen, så ville jeg faktisk tage afsked med livet. Så har jeg her forfulgt en sag. Der har været ondskabsfulde mennesker, og jeg kan ikke nu gøre for, at jeg, idet jeg havde et øjeblik ro, tog bestik af et menneske, der netop var ved at skrive et brev. Jeg kender hele årsagen for, hvordan det er blevet til et sådant had, og det kom fra et menneske, der ville være gudfrygtig. Dette menneske er en kvinde. Hun havde et ulykkeligt ægteskab, og fordi hun var ulykkelig i ægteskabet, ville hun være et gudfrygtigt menneske, gik ind i en sekt, og talte kun om Gud. Talte kun, men gjorde intet efter den guddommelige lov.

Hvad denne kvinde dristede sig til, gik for vidt. Hun trak andre mennesker med ind, og der var også en, som vovede at skrive et brev, hvor der stod: Det Gröning gør, er et Satans-værk. Jeg har læst brevet, lige da det blev skrevet; jeg har fortalt et andet menneske, at der netop i dette øjeblik bliver skrevet i et brev, at min gøren og laden er satanisk. Brevet er skrevet den og den dag i dette hus, og vil på den og den tid falde dette menneske i hænderne. Man vil ikke meddele mig noget om dette brev. Jeg lod, som om jeg intet vidste, men havde et vidne på det. Og dette menneske vovede heller ikke at vise mig dette brev. Og da har jeg sagt: "Giv mig brevet, som De har fået for en halv time siden!" – "Jeg har intet brev." – "Føj, hvor De kan lyve, jeg ved, hvor brevet ligger, indholdet er det og det!" I værelset, hvor brevet lå, var det låst inde, det var så skjult, at ellers intet menneske havde kunnet finde det. Og jeg fik brevet under det løfte, at jeg så ville ødelægge det. Dette menneske troede ikke selv

på det. Jeg har selv læst det. Disse mennesker som har skrevet det, er faktisk udpræget sataniske mennesker, hvad jeg kan bevise. Så havde jeg efterladt et andet brev, og ikke ladet noget være uforsøgt: "Så, hvis jeg nu går til grunde ..." – hvad jeg har gjort, behøver jeg ikke at sige, i hvert fald måtte jeg have været død af det – "hvis jeg dør, så er det et satanisk værk, som jeg følger. Og hvis jeg ikke dør, så må jeg gå endnu mere frem, for så er det faktisk det guddommelige." Derfor dette afskedsbrev. Kun har dette menneske tjent endnu flere penge på det. Jeg siger som tidligere: Alle gode gange er tre. Det er lige så sandt, som at der er en Gud-Fader, Gud-Søn og Helligånden, lige så sandt skal også dette være.

Og her er det nu engang sådan, at mennesker også har forsøgt at gøre forretning af dette. I stedet for at spørge mig, så ville det straks have været rigtigt. Men jeg ved, hvad der har kaldt det frem: For Guds skyld, Gröning tager vel ikke også sit liv! Netop da bladet kom, befandt jeg mig i Regensburg, og alle stirrede på mig: Er det nu Gröning, er det nu den ægte, han er jo død.

Også jeg udøser mit hjerte for jer, også jeg kan sige alt, korrigere, hvad mennesker hidtil har disket op med.

Jeg har eksamineret mig selv, så intet mennesker mere kan rokke ved det. Og netop derfor kan jeg se alle mennesker lige i øjnene. Til dem jeg ikke bryder mig om, siger jeg: Du må gå nu, du har endnu brug for en vis modenhed. Altså gør man ikke noget ud af det, de kan jo bare skælde ud, jeg lever mit liv.

En kvinde melder sig: Min mand har på sygehuset fået at vide, at jeg er uhelbredelig, og da jeg fik det at vide, blev det meget værre. Tidligere, da jeg endnu ikke vidste det, kunne jeg endnu gå, kunne jeg endnu arbejde, men derefter blev det endnu værre. Det har gjort så ondt i mit indre.

Bruno Gröning: Ja, også her er en ny sjælelig lidelse blevet kaldt frem. I stedet for at man giver mennesket kraft og mod, taler man livet fra ham. Har dette menneske givet Dem livet, har han et krav på allerede at bestemme Deres livs ende? Han giver Dem jo så heller intet. Og hvor kan et menneske være beskidt og ondt, at tage det sidste livsmod fra et menneske. Jeg har gang på gang forstået at sige til mennesket, at han ingen ret har til at sige, heller ikke lægerne. – Tværtimod, man må give disse mennesker nyt livsmod. Og når jeg ved, at en eller anden vil dø om en time eller to, tre eller ti timer, eller en af de næste dage, så ville jeg aldrig vove at sige, De lever kun så og så længe. For det er de forfærdeligste timer, man kan give et menneske med på vejen. Tværtimod, jeg har mange gange endog hjulpet læger, idet jeg blev bedt om at komme med derhen, og jeg har gjort mennesket smertefrit. Og han har allerede selv fundet ud af det, og har sagt: Vi må alle dø en gang, jeg ved, at der er en guddommelig kraft i gang her, jeg ved, at denne guddommelige kraft har befriet mig for mine mangeårige smerter, og nu er min død blevet gjort nemmere for mig.

Mennesket hænger i dag endnu sådan ved livet, men når han ved, hvem døden er, at han er vores ven, ville han tænke anderledes. Derfor behøver man ikke at frygte døden. Men det er smerteligt, når man siger: Uhelbredelig, du lever ikke længe.

(Gröning spørger så, til hvem af de tilstedeværende man har sagt, at han er uhelbredelig. Cirka ti melder sig)

Til de mennesker, som ellers ikke mere kunne forvente hjælp fra menneskelig side, har jeg sagt: Disse mennesker vil jeg hjælpe. Og når jeg siger: Hvem giver nogen ret til at forbyde mig at give mennesket den tilbudte hjælp? Når et menneske pludselig falder til jorden, springer man til, rejser ham op, er det forbudt? Lige som jeg ved, at ingen bekymrer sig om et menneske der er faldet om, er jeg der, jeg hjælper, det må jeg. Blot bliver dette undervurderet her. Jeg vil først og fremmest hjælpe de mennesker, som ingen bekymrer sig om, som man ikke mere kan hjælpe. Derfor behøver I ikke at være modløse. Slap af, tænk ikke mere på det!

Jeg blev pludselig af en læge kaldt til sygehuset, som kom derhen med en ung kvinde, og bad mig om, at jeg skulle komme til en syg. Der var en anden læge, og som den tredje kom sygehusets læge. I dette rum lå et menneskebarn på 24 år, der havde en alvorlig astma, og kun kunne holdes i live med sprøjter. Dette menneskebarn ville ikke være så nedbrudt, hvis man ikke havde sagt til hende: Kun nogle dage, kun endnu ved hjælp af sprøjter, kan hun leve. Desuden har jeg sagt følgende: "Hvordan har De fået fat i denne bog?" – "Jeg har ingen bog", sagde hun. Ingen så denne bog. Under hendes sengetæppe havde hun en bog. Jeg sagde: "Tillader De ...", greb under sengetæppet og hentede en bog frem, slog op i den, og der var døden afbilledet. "Har De fået den hjemmefra?" Hun sagde: "Ja". I stedet for igen at gøre et menneske livsglad, så gør man lige det modsatte, forgifter det. Ligesom her, hvor man siger: Uhelbredelig. Og sådan er det også hos mange andre mennesker.

Døden er vores ven, ligesom det også er min bedste ven.

Den "uhelbredelige" kvinde: Det må blive bedre, det er jo kommet af sig selv, og må jo også gå væk igen.

Bruno Gröning: Ligesom naturen rører og bevæger sig af sig selv, lige så bølgeagtigt går det også med mennesket, her på den ene måde, der på den anden måde, alt efter, hvordan og hvilke mennesker han befinder sig iblandt, hvilken tid han lever i. Krigstid er en tung tid, med nød og elendighed. Når De befinder Dem i en lille hob mennesker, hvor de alle er syge, så kan De heller ikke blive rask. De behøver ro, og pleje af sunde mennesker.

Hvem har ellers noget på hjerte?

Christ: Lægekommisionen har gjort mig forrykt: Arbejdsuduelig.

Bruno Gröning: Jeg er også et menneske, jeg har også længe ligget fladt på gulvet. Jeg fortæller ikke noget usandt, jeg har ikke brug for at lyve. Jeg havde brug for at ligge, og det i hele ni måneder. Ligesom De som syg ligger i sengen, nej, det var for meget for mig. For jeg er ikke kommet til verden med sengen, jeg er kommet nøgen til verden. Jeg var endnu et ungt menneskebarn, og har tilbragt hele ni måneder på gulvet. Jeg har ikke engang ladet en skjorte trække på mig, kun dækket mig let med

den. Mor forlangte af lægen, at jeg skulle indlægges på sygehuset. Han sagde: "Det nytter ikke noget, han dør alligevel på vejen." Jeg hørte det, men brød mig ikke om det. Jeg tænkte kun, du stakkels lille menneskebarn, hvad ved du. Og hvordan står jeg nu. I dag føler jeg mig som et menneskebarn på 18 år. Og sådan også ved mange andre sygdomme. Jeg var også lammet, kunne heller ikke bevæge mig. Jeg har måttet gennemgå alt. Det gør ikke noget, jeg har ikke mistet modet. Og netop af egen erfaring, kan jeg give Dem dette med på vejen. Og derfor går jeg heller ikke bort fra den.

Prøv for sjov at gå gennem et sygehus. De behøver jo slet ikke at gå på sygehuset, brug blot Deres klare menneskeforstand, og se så på det.

[*Lille hul i stenogrammet*]

De får en ny, sjælelig belastning gennem Deres medlidenhed. De lider med. Sammenlign dette med en synlig genstand. Så længe De sidder i hjørnet og græder og bekymrer Dem om Deres barns lidelse, er det umuligt at tage denne lidelse fra Dem, når der kommer en tredje og vil hjælpe til. De hører jo ikke, De er jo i den grad blevet fortvivlet over det, De holder jo så fast på det, der kommer ingen til.

En mand melder sig: Min mor bekymrer sig så meget om, at jeg er kommet sådan hjem fra krigen. Hun har så megen medlidenhed.

Bruno Gröning: Så sig til Deres mor, at hun ikke kan hjælpe Dem, ikke kan støtte Dem, men kun gøre Dem til et vrag. For De ønsker ikke at vække medlidenhed, hun skal tværtimod give Dem mod og kraft, så De igen kan komme på højkant, for denne medfølelse, ved den kan De ikke blive rask. Tværtimod, for De gør Dem på den anden side igen bekymringer, idet De siger: Mor bekymrer sig om mig, jeg giver hende bekymringer, det kan jeg ikke holde ud. Hvor mange mennesker skal jeg remse op, som på den anden side også gang på gang bliver grebet af denne lidelse, der siger: Mor må lide for min skyld, jeg må hellere dø, før hun lider endnu mere.

Når et af Deres medmennesker gang på gang fortæller Dem det onde fra deres liv, som allerede ligger langt, langt tilbage. Hvad ville der mon ske, hvis jeg nu i detaljer, hvordan Deres forældre, mens de endnu levede, havde forsøgt at gøre Dem godt, og ikke mere kunne det; hvordan de har opofret sig – så ville det give en ny sjælelig lidelse. Det skal man ikke, tænke tilbage på det onde, på krigen og på det, den ene og den anden engang ejede. Jeg siger som tidligere, at være rig, er at være rask. Det er det største. Derfor behøver vi slet ikke at tænke tilbage på det, vi har ejet. Godt nok har jeg også engang ejet min bolig, haft det hyggeligt. Det har jeg ikke mere i dag. Hvorfor græde over det, det kommer jo alligevel ikke igen.

I værelset har jeg for nylig givet et lille eksempel på, hvordan det ville se ud, hvis noget blev ødelagt. Trækker en i dugen, så giver det et brag – og nu græder De godt over det, og lad os nu se, om det kommer tilbage.

Det ville jeg gerne tage fra Dem, det ville jeg gerne gøre klart for Dem. Græd derfor ikke over det.

Ligesom alt er skabt, slutter det også engang, også husene er det forbi med. De var faldet til jorden. Så blev de genopbygget. Det gør man pænt og ordentligt, det bruger man tid på. Men at gøre mennesker i orden igen, det har endnu ingen tænkt på. Derfor skal det her være min opgave, at vise Dem den rigtige vej.

Mangen venter på lykken. Den har allerede længe været hos ham, den har allerede længe banket på. Blot må man lukke denne lykke ind. Så længe man spærrer den ude, så længe man ikke mærker den, så længe man regner det andet, det fristende, for bedre, får man heller ikke lykken.

Man må vide, hvad sundheden er værd for en, man må heller ikke glemme, hvor dyr sygdommen var, ikke kun på penge, men tænk blot på den dejlige tid.

Altså, bekymringer og plager smider De bort! Modtag det, der er det gode, det guddommelige! Når De ønsker at leve godt, når De vil slå ind på en ny vej, så gå den vej, som jeg har vist Dem og talt om. Det er vejen til Gud.

Dermed vil jeg tage afsked med Dem. Jeg har fortalt Dem, at alle Deres lidelser kun er sjæleligt betingede. For det ene menneske ødelægger det andet, uden at ville det. Men man må sige til ham, hvad det kommer af. Og han tror gang på gang, at ja, Vorherre har givet han sygdommen, for at han skal lide. Nej. De selv! Den ene trykker det onde på den anden, uden at han mener det ondt. Men det er jo netop det skjulte, det er det onde, det sataniske, hvor Satan allerede har fået fod på menneskekroppene. Dermed vil jeg ikke sige, at De er satanisk, men Satan borer, ligesom træormen borer.

De har i dag kunnet nyde det, jeg så udførligt har fortalt Dem. Måske får jeg tid igen, men hvis ikke, må De stille Dem tilfreds med det, der bliver skrevet ned.

Nu ved De, hvem jeg er, i hvert fald i ord. Og i handling hører De det her og der og overalt. Men tænk nu godt over, hvad jeg har sagt til Dem, og om og hvorvidt jeg har ret.

Én ting må De lære igen, at lade det rent menneskelige instinkt igen komme op i Dem, og igen at lade Dem føre af Deres menneskelige instinkt.

Hvordan kan et menneske overhovedet finde på, at ville påvirke mig i dette? Så har enhver noget andet. Hvis det var mig muligt, enkeltvis at give Dem alle Deres ønsker, så rakte mit liv ikke mere til, og så kunne jeg blive der endnu et par tusind år.

Altså lader jeg mig også føre, ligesom den elektriske pære ikke kan spadsere, den har sin berettigelse, når den får strøm. Ligesom De også modtager strøm, så Deres organer igen kan blive raske, fordi De har fundet tilslutning til det guddommelige værk, fordi jeg har vist Dem vejen. Og når De opholder Dem på denne vej, når De bliver der, så har De tilslutningen. Jeg kan jo ikke tage pæren ud, ikke lægge den på skranken eller et eller andet sted, for så har den ingen tilslutning til elektricitetsværket. Jeg må sætte pæren ind i fatningen, så først har den tilslutning.

Foredrag af Bruno Gröning, München, 26. oktober 1950

”Jeg ved, at det allerede er rigtigt, jeg ved, at det allerede er godt ...”

Ligesom jeg kun fører Dem på vejen, hvor jeg ved, at De derfra har tilslutningen til det guddommelige værk.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv